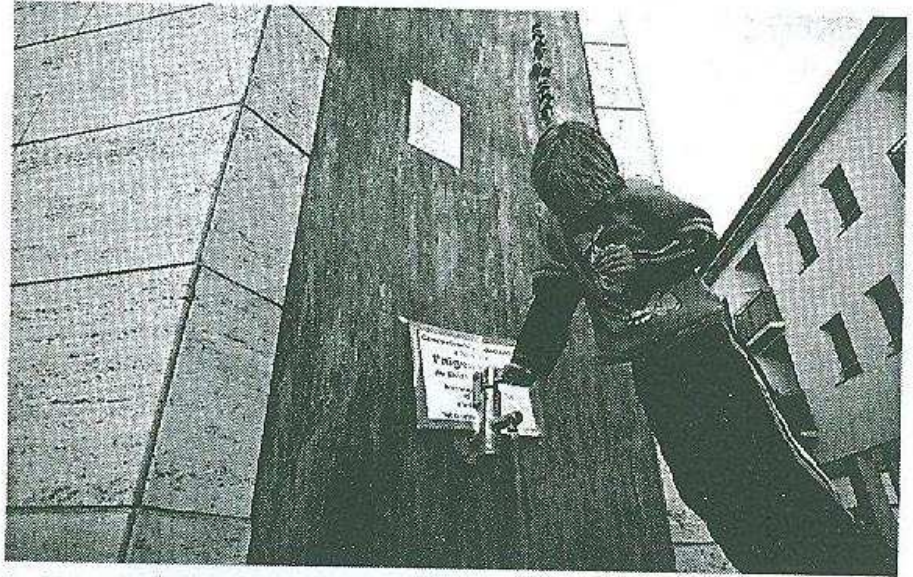

Només tres fonts termals públiques

ANNA PUIG

● La presència de falles, lligada a una activitat geotèrmica important en el subsòl, ha donat lloc a surgències d'aigües termals i minero-medicinals que arriben a 60°C de temperatura i que s'han convertit en un tret característic de Caldes de Malavella. Actualment, però, la gran majoria de les deus estan en mans privades –balnearis i embotelladores. Només hi ha tres fonts termals públiques: la font dels Bullidors, situada a la plaça de l'Aigua, la font de Sant Narcís, al carrer de les Termes Romanes, i la font de la Mina, coneguda també com el Raig d'en Mel, al carrer de Transmuralla. Aquesta última és una de les fonts més conegudes de la població i és habitual veure-hi llargues cues de gent d'arreu de les comarques gironines que volen prendre les seves aigües i emplenar garrafes.

De fonts termals n'hi ha més, però no hi poden accedir els veïns. És el cas de la font del Fetge o la font Gran, que es troben dins el recinte de Vichy Catalán. També n'exploten les empreses Nestlé Waters i Malavella SA. I perquè el poble ha perdut els drets sobre aquestes deus? La raó és que hi ha un buit normatiu en relació als drets dels municipis sobre les ai-

La font de Sant Narcís, una de les poques fonts termals públiques. / M. LLADÓ

gües termals i això ho han aprofitat les empreses per aconseguir-ne la titularitat. A diferència del que passa amb els recursos geològics i hidràulics, els recursos minerals no són propietat de l'administració. L'Estat, a principis d'aquest any, va redactar un esborrall d'un avantprojecte de llei per intentar integrar les deus i aigües minerals en el règim de la llei d'aigües i igualar-los a la resta de recursos naturals. Segons aquest avantprojecte, les empreses que vulguessin explotar una deu haurien de demanar una concessió administrativa i

pagar els corresponents impostos als ajuntaments per a l'ús privat del domini. Tot i que es marcaven concessions de llarga duració –de seixanta anys– les embotelladores es van escandalitzar perquè consideraven que la llei vulnerava la propietat privada i acusaven l'Estat de fer una nacionalització. Ahir, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme no va aclarir encara en quin punt es troba la tramitació de l'avantprojecte de llei. Aquest diari tampoc va poder parlar amb cap responsable d'Energia i Mines perquè ens aclarís la situació.

L'arsènic: una altra font de problemes

GEMMA ARCHÉ

● El conflicte de les aigües termals no és l'únic que ha afectat el municipi de Caldes aquests últims anys. L'excés d'arsènic a la xarxa d'aigua pública ha provocat també molts problemes als veïns, que al 2005 es van estar cinc mesos sense poder utilitzar l'aigua de l'aixeta per veure ni cuinar. L'agost d'aquell any, la dissolució de minerals a les aigües dels pous que subministraven el municipi, i que en aquella època estaven més buits de l'habitual per la manca de pluges, va fer que el nivell d'arsènic superés el màxim permès (10 micrograms per litre). Arran d'aques-

ta prohibició hi va haver moltes reivindicacions dels veïns, que es queixaven de manca d'informació i exigien solucions immediates. Però no van poder beure aigua de l'aixeta fins al gener del 2006. Va ser possible gràcies a les pluges, la reducció del consum respecte dels mesos d'estiu i la instal·lació d'un mecanisme al dipòsit municipal que va permetre reduir l'arsènic de manera natural. Paral·lelament, però, l'Ajuntament i l'Agència Catalana de l'Aigua, conscients que els nivells podien tornar a pujar en qualsevol moment, van construir una canonada que va permetre connectar els dipòsits municipals

amb un pou on no hi havia arsènic: el de can Gelabertó. Així, quan el mes d'abril es va enllestir el conducte, l'aigua provinent d'aquest pou es va barrejar amb la dels altres i els nivells d'arsènic es van reduir. A més, aquest projecte també preveia l'obertura d'un altre pou: el del Mas Figueres.

Quan semblava que els problemes s'havien solucionat definitivament, a l'agost d'aquell mateix any l'arsènic va tornar a superar els paràmetres legals. En aquella ocasió, però, només va caldre tallar el subministrament del pou de Can Revellí perquè l'aigua tornés a ser potable.